

UZASADNIENIE

Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie w sprawie ustanowienia planu ochrony rezerwatu przyrody Okólny Ług, zwanego dalej „projektem zarządzenia”, zostało opracowane na podstawie art. 19 ust. 6 z uwzględnieniem art. 20 ust. 1-3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1336, z późn. zm), zwanej dalej „ustawą o ochronie przyrody”. Projekt zarządzenia jest aktem prawnym określającym sposoby ochrony zasobów, tworów i składników przyrody występujących na obszarze rezerwatu przyrody Okólny Ług, zwanego dalej „rezerwatem”. Plan ochrony tworzy się dla zapewnienia właściwego funkcjonowania i ochrony rezerwatu. Zakres prac zrealizowanych na potrzeby projektu zarządzenia został dostosowany do zasobów, tworów i składników przyrody, walorów krajobrazowych oraz wartości kulturowych rezerwatu. Przy jego sporządzaniu uwzględniono również treść rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody (Dz. U. Nr 94, poz. 794).

W rezerwacie nie wyznacza się miejsc wprowadzania psów, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 16 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wyznacza się obszarów, gdzie można wykonywać polowania, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody, w związku z czym, rezerwat nie może wchodzić w skład obwodu łowieckiego. Kwestia wykonywania polowań w rezerwatach przyrody oraz włączania tej formy ochrony przyrody w skład obwodów łowieckich została ugruntowana przepisami dwóch ustaw, tj. ustawy o ochronie przyrody oraz ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (t.j. Dz. U. z 2023 poz. 1082), zwanej dalej „Prawem łowieckim”. Zgodnie z art. 26 pkt 1 Prawa łowieckiego, w skład obwodów łowieckich nie wchodzi rezerwaty przyrody, z wyjątkiem rezerwatów lub ich części, w których na obszarach wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych nie zabroniono wykonywania polowania. Natomiast stosownie do art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody, w rezerwatach przyrody zabronione jest wykonywanie polowań za wyjątkiem obszarów wyznaczonych w planie ochrony. Poprzez taką konstrukcję prawa ustawodawca powiązał przepisy Prawa łowieckiego z przepisami ustawy o ochronie przyrody, zespalając obie te ustawy pojęciem „wykonywanie polowań”. Należy mieć przy tym na względzie, że ustawy te mają inny zakres przedmiotowy i zakaz wykonywania polowań w rezerwatach jak i sposób zwolnienia z obowiązku jego przestrzegania wynika z rozwiązań ustawy o ochronie przyrody, regulującej zasady funkcjonowania tej formy ochrony przyrody. Natomiast narzędzie, jakie w stosunku do rezerwatów przyrody zostało zastosowane przepisami Prawa łowieckiego, należy traktować jako zagadnienie uregulowane ustawą o ochronie przyrody przeniesione na jego grunt z tej ustawy. Prawo łowieckie nie zawiera bowiem przepisów stanowiących podstawę do rozstrzygnięcia planem ochrony kwestii wprowadzania odstępstw od ograniczeń wynikających z utworzenia rezerwatu przyrody i z tego tytułu może regulować samodzielnie zasady działania obwodów łowieckich poza granicami tej formy ochrony przyrody. Prawo łowieckie w sposób ogólny wskazuje w art. 8 ust. 1, że w obwodach łowieckich prowadzona jest gospodarka łowiecka. Wskazać w tym miejscu należy, że ustawodawca wyraźnie rozgraniczył znaczenie pojęcia polowanie i gospodarka łowiecka. Zgodnie z art. 4 ust. 2 Prawa łowieckiego, polowaniem jest wykonywanie czynności obejmujących tropienie, strzelanie z myśliwskiej broni palnej, łowienie sposobami dozwolonymi zwierzyny żywej, łowienie zwierzyny przy

pomocy ptaków łowczych zmierzające do wejścia w jej posiadanie. Gospodarką łowiecką będzie natomiast, zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy, szeroko rozumiana działalność w zakresie ochrony, hodowli i pozyskiwania zwierzyny. Elementem wiążącym, będący częścią wspólną polowania i gospodarki łowieckiej, będzie pozyskiwanie zwierzyny, jako czynność wykonywana dozwolonymi dla polowania metodami zmierzająca do wejścia w posiadanie zwierzyny. Rezerwat przyrody został zdefiniowany natomiast w art. 13 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako obszar zachowany w stanie naturalnym lub mało zmienionym, ekosystemy, ostoje i siedliska przyrodnicze, a także siedliska roślin, siedliska zwierząt i siedliska grzybów oraz twory i składniki przyrody nieożywionej, wyróżniające się szczególnymi wartościami przyrodniczymi, naukowymi, kulturowymi lub walorami krajobrazowymi. Taka konstrukcja prawa pozwala przyjąć, że treść wyrażoną przepisem art. 26 Prawa łowieckiego należy rozumieć jako konsekwencję art. 13 ust. 1 oraz art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, którymi ustawodawca przyjął zasadę, że cała przyroda oraz walory krajobrazowe na terenie rezerwatu podlega ochronie i wszelkie działania podejmowane w rezerwacie winny być podporządkowane pod tę ochronę. Zastosowane w art. 26 ust. 1 Prawa łowieckiego rozwiązanie w zakresie wykonywania polowań pozostaje w związku z art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie przyrody, który przewiduje, iż na obszarze rezerwatu przyrody zakazane jest polowanie, z wyjątkiem obszarów wyznaczonych w planie ochrony ustanowionych dla rezerwatu przyrody. Skoro bowiem w rezerwacie przyrody ochronie podlega cała przyroda, to wykonywanie w nim polowań może być dopuszczone na zasadzie wyjątku od generalnego zakazu wykonywania w nim tej czynności, wynikającego z ustawy o ochronie przyrody. Wyłączenie od przyjętej zasady ochrony przyrody w rezerwacie może nastąpić planem ochrony, zgodnie z zasadami określonymi w art. 18, 19 i 20 ustawy o ochronie przyrody, będący przepisami powszechnie obowiązującymi wymienionymi w art. 26 pkt 1 Prawa łowieckiego.

W rezerwacie nie wyznacza się obszarów, na których można prowadzić działalność wytwórczą, handlową i rolniczą o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 11 i art. 20 ust. 3 pkt 6 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wyznacza się miejsc połowu ryb i innych organizmów wodnych, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 14 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów ochrony ścisłej i krajobrazowej, o której mowa w art. 20 ust. 3 pkt 3 ustawy o ochronie przyrody. Cały obszar rezerwatu obejmuje się ochroną czynną. Wskazanie w rezerwacie obszarów ochrony ścisłej skutkowałoby całkowitym i trwałym zaniechaniem bezpośredniej ingerencji człowieka w stan ekosystemów, tworów i składników przyrody oraz w przebieg zachodzących w nim procesów. Wprowadzenie na obszar rezerwatu tego typu ochrony wykluczyłoby możliwość ewentualnego podjęcia działań w sytuacji pojawienia się zagrożeń niewystępujących w czasie sporządzania projektu planu ochrony. W kwestii ochrony krajobrazowej wskazać należy, że stosownie do przepisów art. 117 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, ochroną krajobrazową w rezerwacie mogą być obejmowane wyłącznie grunty użytkowane gospodarczo. Rozpatrując kwestię prowadzenia gospodarki w rezerwacie przyrody, w pierwszej kolejności należy odnieść ją do reżimu prawnego obowiązującego w tej formie ochrony przyrody. Na jej terenie posiadają moc prawną ograniczenia, które zostały zdefiniowane w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jako zamknięty katalog zakazów. Ustawowo wprowadzone na obszar rezerwatu obostrzenia, mające formę zakazów, pociągają za sobą w konsekwencji ograniczenia, co do możliwości jego użytkowania. Ograniczenia te posiadają powszechnie obowiązującą moc prawną, skierowaną do każdego podmiotu, który znajduje lub znajdzie się w zasięgu terytorialnym objętym tą regulacją, bez względu na to, czy posiada on, bądź nie posiada, prawo własności do

nieruchomości, czy też sprawuje nad nią nadzór. Taki stan prawny sprawia, że każdy, kto poprzez swoje działanie będzie powodował naruszenie któregoś z zakazów zdefiniowanych w art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, winien przed każdorazowym podjęciem planowanych czynności, uzyskać stosowną zgodę na zastosowanie odstępstw od ich obowiązywania. Na chwilę obecną nikt nie ubiegał się o uzyskanie zezwolenia na odstępstwo od zakazów obowiązujących w rezerwacie w związku z zamiarem zagospodarowania znajdujących się w nim gruntów i takie zezwolenie nie było wydane. Doszło natomiast do samowolnej zmiany sposobu zagospodarowania rezerwatu poprzez wybudowanie w nim obiektów budowlanych w formie budynku mieszkalnego i stawu, w stosunku do których nadzór budowlany wydał nakaz ich rozbiórki. Można zatem przyjąć, że jeżeli obszar dzisiejszego rezerwatu był użytkowany przed jego ustanowieniem, to z dniem powołania tej formy ochrony do życia użytkowanie znajdujących się w nim gruntów zostało zaniechane i na chwilę obecną nie są one w żaden sposób wykorzystywane. Wskazać w tym miejscu należy, że sam fakt istnienia na nieruchomości gruntów sklasyfikowanych w ewidencji gruntów jako np.: rolne albo leśne, czy to w rezerwacie czy też poza jego granicami, nie przesądza o jej zajęciu na prowadzenie działalności gospodarczej. Dopiero faktyczne, rzeczywiste, mające swoje umocowanie prawne, dokonanie na gruncie czynności składających się na prowadzenie działalności gospodarczej, powoduje powstanie sytuacji, o której jest mowa w art. 117 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody. Ustawa o ochronie przyrody nie definiuje pojęcia gruntu użytkowanego gospodarczo. Definicja taka nie znajduje się również w innych aktach prawnych. W przepisach art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 70, z późn. zm.) ustawodawca zawarł wprawdzie zwrot, grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej, jednak również nie zdefiniował tego terminu. Przy takim stanie prawnym, pomocnym przy ustaleniu, czy tego rodzaju grunty znajdują się w rezerwacie przyrody, może być legalna definicja działalności gospodarczej, którą zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.) jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły oraz przyjęta w tej materii doktryna, w której wskazuje się, że pod zwrotem "grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej" należy rozumieć objęcie gruntów w posiadanie, celem prowadzenia na nich działalności gospodarczej i na których w rzeczywistości wykonywane są czynności składające się na prowadzenie działalności gospodarczej. Łącząc ze sobą powyższe z zakazami obowiązującymi w rezerwacie przyrody, można przyjąć, że nie ma w nim gruntów użytkowanych gospodarczo. Ustawodawca, w celu doprowadzenia do realizacji strategii służącej utworzeniu i istnieniu rezerwatu, określił w stosunku do tej formy ochrony przyrody szczegółowy katalog zakazów, które winne być przestrzegane na jej terenie, wykluczając tym możliwość jego gospodarczego wykorzystania. W przypadku zlokalizowania działki na obszarze chronionym ustawowo, w tym konkretnym przypadku obszarze rezerwatu przyrody, granice ustawowego korzystania przez właściciela z jego nieruchomości wyznaczone są bowiem art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody. Przy tak ustalonym stanie prawnym, wskazanie w planie ochrony obszarów ochrony krajobrazowej, a co za tym idzie, dopuszczenie do użytkowania gospodarczego jego terenów, mogłoby mieć miejsce wyłącznie w stosunku do obszarów, dla których wprowadzono już wcześniej derogacje znoszące w nim ograniczenia w tym zakresie. Innymi słowy, działalność gospodarcza dokonywana na obszarze objętym zakazami mogłaby znaleźć się w planie ochrony, jeżeli byłaby kontynuacją dotychczasowego sposobu gospodarczego wykorzystania tego terenu, mające swoje prawne umocowanie w decyzji administracyjnej znoszącej obowiązywanie tych zakazów. Z ustaleń dokonanych w ramach sporządzania planu ochrony wynika, że w rezerwacie znajdują się wyłącznie grunty rolne i leśne mogącego uchodzić za gospodarcze, w stosunku do których nie były wydawane zezwolenia na gospodarcze ich wykorzystywanie. Można zatem przyjąć, że teren ten, z chwilą

objęcia go ochroną w formie rezerwatu przyrody, zmienił w sposób naturalny swoje przeznaczenie z działki użytkowanej gospodarczo na działkę, na której przyroda winna samoistnie się odradzać. Można z tego wywieść, że dopuszczenie w chwili obecnej użytkowania gospodarczego gruntów na tym terenie nie będzie wynikać z jego obecnego gospodarczego wykorzystywania i wpłynie na zmianę cech charakterystycznych na tym obszarze. Wyznaczenie w planie ochrony rezerwatu obszarów ochrony krajobrazowej będzie zatem stało w sprzeczności ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, zgodnie z którym, stosownie do zapisu art. 13 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, przyjętym założeniem dla działki zlokalizowanej w rezerwacie przyrody i nieużytkowanej gospodarczo, jest ochrona przyrody i zapewnienie nienaruszalności całego obszaru rezerwatu, jako spójnego ekosystemu. Przy takim stanie faktycznym i prawnym Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie odstąpił od wyznaczania w planie ochrony obszarów ochrony krajobrazowej. Mając na uwadze dbałość o zachowanie celu ochrony rezerwatu przyrody we właściwym stanie uznano, że użytkowanie znajdujących się w rezerwacie gruntów może mieć miejsce w zakresie związanym z prowadzoną w nim ochroną przyrody. Można w tym miejscu wskazać dodatkowo, że jednym ze zdiagnozowanych zagrożeń dla rezerwatu jest samowolne, bez uzyskania stosownego zezwolenia z tytułu obowiązujących w nim zakazów, użytkowanie jego gruntów. Przy sporządzaniu planu ochrony nie uwzględniono, jako właściwych dla ochrony rezerwatu przyrody i dających podstawę do wprowadzenia w nim ochrony krajobrazowej, wprowadzanych nielegalnie zmian w zagospodarowaniu jego obszaru. W żadnej mierze nikt nie powinien bowiem podejmować czynności prowadzących do naruszenia obowiązującego dla tej formy ochrony przyrody prawa, gdyż stoi to w sprzeczności z celami, dla których jest ona powoływana do życia. Utworzenie rezerwatu przyrody, w rozumieniu przepisu art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jest celem publicznym i jako dobro społeczne, podlega szczególnemu reżimowi prawnemu, a co za tym idzie, naruszenie zakazów w nim obowiązujących stanowi wystąpienie przeciwko dobru chronionemu. Przyzwalanie na naruszenie podstawowych zasad obowiązujących w rezerwatach przyrody, z czasem stałoby się powszechnie akceptowanymi standardami, czyniąc tym obowiązujące prawo nieskutecznym. Mając na względzie powyższe oraz przyjętą w prawodawstwie zasadę *ex iniuria non oritur ius* stanowiącą, że z bezprawia nie rodzi się prawo, samowolne budowanie obiektów budowlanych czy też użytkowanie gruntów w rezerwacie nie powinno stanowić podstawy sporządzania aktu prawa miejscowego, jakim jest plan ochrony rezerwatu przyrody. Tego rodzaju działania, jako stojące w sprzeczności z obowiązującym prawem i szkodzące ochronie przyrody, winny być wyeliminowane z krajobrazu rezerwatu, jak to ma obecnie miejsce w związku z prawomocnym nakazem rozbiórki posadowionej w rezerwacie samowoli budowlanej.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów i miejsc udostępnianych dla celów edukacyjnych, turystycznych, rekreacyjnych i sportowych, o których mowa w art. 20 ust. 3 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody.

W rezerwacie nie wskazuje się obszarów i miejsc udostępnianych dla amatorskiego połowu ryb i rybactwa, o których mowa w art. 20 ust. 3 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody.

W zarządzeniu nie wskazano obszarów, ani miejsc udostępnianych dla badań naukowych. Mając na uwadze dbałość o zachowanie celu ochrony rezerwatu przyrody we właściwym stanie, udostępnianie rezerwatu w celu prowadzenia badań naukowych może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 24 i ust. 5 ustawy o ochronie przyrody. Uzyskanie indywidualnej zgody na prowadzenie tego typu czynności gwarantuje z jednej strony nadzór nad ich rodzajem i metodyką zabezpieczając z drugiej strony rezerwat przed negatywnym oddziaływaniem realizowanych prac, czy

też przed wykonywaniem prac badawczych, których tematyka nie wymaga ingerencji w ekosystem rezerwatu. Szeroki zakres i tematyka badań naukowych sprawia, że pełną kontrolę nad ich wpływem na rezerwat można zachować tylko poprzez rozpatrzenie indywidualnego wniosku. Nie występuje natomiast możliwość precyzyjnego zdefiniowania w planie ochrony dla wszystkich rodzajów badań jednego sposobu postępowania, który minimalizowałby ich negatywny wpływ na rezerwat.

Rezerwat pokrywa się powierzchniowo z obszarem specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 Ostoja Kozienicka PLB140013 i specjalnym obszarem ochrony siedlisk Natura 2000 Puszcza Kozienicka PLH140035. W planie ochrony nie uwzględniono zakresu planu zadań ochronnych dla tych obszarów, gdyż zarządzeniem nr 13 Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Ostoja Kozienicka PLB140013 (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3826, z późn. zm.) oraz zarządzeniem nr 16 Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Puszcza Kozienicka PLH140035 (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 3829, z późn. zm.), zostały ustanowione dla nich plany zadań ochronnych. Zgodnie z przepisem art. 20 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody w planie ochrony rezerwatu przyrody pokrywającego się w całości lub w części z obszarem Natura 2000 nie uwzględnia się zakresu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000, jeżeli dla obszaru tego ustanowiono plan zadań ochronnych.

W kwestii zdefiniowanych planem ochrony ustaleń do dokumentów z zakresu zagospodarowania przestrzennego wskazuje się, co następuje. Wzrost presji antropogenicznej, przekładający się na zagospodarowanie przestrzenne służące obsłudze różnych jego funkcji, sprawia, że stale zmniejszają się zasoby przestrzeni wolnej od przekształceń z nią związanych. Rosnąca ekspansja na użytkowanie coraz to większych obszarów, doprowadza do powstawania konfliktów na linii środowisko przyrodnicze i zagospodarowanie przestrzenne. Stają się one tym bardziej niebezpieczne, gdy zaczyna wykorzystywać się najatrakcyjniejsze, stosunkowo dobrze zachowane i mało przekształcone antropogenicznie zasoby przyrodnicze. Przeprowadzona na potrzeby niniejszego planu ochrony ocena stanu zagospodarowania przestrzennego, uwzględniająca w szczególności zewnętrzne uwarunkowania, wynikające z potrzeb ochrony przyrody rezerwatu, wykazała możliwość powstania zagrożeń zewnętrznych dla właściwego funkcjonowania jego celu ochrony. Związane są one głównie ze zmianami antropogenicznymi w przestrzennym zagospodarowaniu obszaru otaczającego tę formę ochrony przyrody. W celu zachowania ładu przestrzennego, w formie niestanowiącej zagrożenia dla rezerwatu, przepisami planu ochrony wprowadzono w życie ustalenia do dokumentów określających sposób zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie bowiem z art. 20 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, plan ochrony dla rezerwatu przyrody musi zawierać sposoby eliminacji lub minimalizacji zagrożeń dla przyrody, zdefiniowane jako ustalenia skierowane do dokumentów regulujących zasady zagospodarowania przestrzennego. Przy formułowaniu niniejszym planem ochrony koncepcji przestrzennego zagospodarowania, kierowano się zasadą zachowania, dopuszczenia, zrównoważonego użytkowania terenów otaczających rezerwat, w zakresie pozwalającym utrzymać ochronę jego walorów przyrodniczych na dotychczasowym poziomie. Narzędzie to w głównej mierze ma nie dopuścić do powstania lub przynajmniej pozwoli ograniczyć skutki ewentualnej kolizji pomiędzy działalnością człowieka, a wymogami stawianymi w stosunku do ochrony rezerwatowej. Sposób sformułowania przepisów ustawy o ochronie przyrody pozwala uznać plan ochrony, za jeden z głównych sposobów planowania przestrzennego, bilansujący realizację potrzeb o określonej funkcji z możliwością ich lokalizacji na przestrzeni otaczającej rezerwat. Zgodnie z przepisami art. 19 ust. 6 ustawy

o ochronie przyrody, plan ochrony rezerwatu przyrody jest powszechnie obowiązującym aktem prawa miejscowego, a co za tym idzie, rangę tę mają określone nim ustalenia do aktów z zakresu planowania przestrzennego. Status prawa miejscowego oznacza, że przyjęte w tym zakresie rozstrzygnięcia obowiązują zarówno w stosunku do rezerwatu oraz wskazanych nimi obszarów otaczających tę formę ochrony przyrody, na których mają być wprowadzane plany miejscowe. Jeżeli chodzi o obszar leżący poza granicami rezerwatu, wskazać należy w tym miejscu dodatkowo, że elementy te w jego granicach są wiążące dla zagospodarowania przestrzennego w szczególności gdy dla rezerwatu jest ustalona otulina. Przemawia za tym sama konstrukcja przepisów ustawy o ochronie przyrody. Nie określa ona wprost zakresu przedmiotowego rozstrzygnięć, jakie mogą być wprowadzane planem ochrony rezerwatu, a co za tym idzie, jakie mogą być narzucane w stosunku do dokumentów planowania przestrzennego. Ustawodawca określił jedynie, w sposób dość ogólny przepisem art. 20 ust. 3 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody, że w akcie tym mają być zawarte ustalenia dotyczące eliminacji lub ograniczenia zagrożeń wewnętrznych lub zewnętrznych. Za założeniami stawianymi dla zagospodarowania przestrzennego, sprawiającymi, że z istoty swej stanowi ono narzędzie antropogenicznego przekształcenia terenu, można przyjąć, iż prawodawca przyznał regionalnym dyrektorom ochrony środowiska bardzo szeroki zakres oddziaływania na planowanie przestrzenne. Z postawionych przez przepisy art. 3, 7, 13, 15 czy też 18 ustawy o ochronie przyrody rygorów można również wywieść, że prowadzenie ochrony w rezerwatach przyrody obejmuje również kształtowanie ładu przestrzennego terenów go otaczających, bez ochrony których nie mógłby on funkcjonować jako forma ochrony przyrody. Również stosunkowo szeroki zakres przedmiotowy w zakresie ustaleń planu ochrony, jakie mogą być narzucane zagospodarowaniu przestrzennemu, został przyznany aktem wykonawczy do ustawy o ochronie przyrody, jakim jest rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie sporządzania projektu planu ochrony dla parku narodowego, rezerwatu przyrody i parku krajobrazowego, dokonywania zmian w tym planie oraz ochrony zasobów, tworów i składników przyrody (Dz. U. Nr 94, poz. 794). W niniejszym planie ochrony ustalenia do zagospodarowania przestrzennego umieszczone zostały w oddzielnym paragrafie, a dla dodatkowego ich ucytelnienia zasięg nimi objęty został zobrazowany na załączniku graficznym. Wprowadzenie tego przepisu, w szczególności, że rezerwat posiada otulinę, oznacza, że nie może być on pominięty przy sporządzaniu dokumentów z zakresu planowania przestrzennego. Stosownie bowiem do treści art. 73 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 54) w planowaniu zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się ograniczenia wynikające z ustanowienia rezerwatów przyrody i ich otulin. W planowaniu przestrzennym już na etapie sporządzania i uchwalania w tej materii prawa, zgodnie z dyspozycją art. 1 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977, z późn. zm.) uwzględnia się uwarunkowania wynikające m.in. z wymogów ochrony środowiska. Poprzez związanie postanowieniami art. 15 ust. 2 pkt tej ustawy, uwarunkowania wynikające z planu ochrony rezerwatu przyrody są aktualne również na etapie uchwalania planu miejscowego. Podkreślenia w tym miejscu wymaga również, że przyjęta przepisem art. 5 pkt 14 ustawy o ochronie przyrody definicja otuliny rezerwatu obejmuje zagrożenia zewnętrzne wynikające z działalności człowieka w znacznie szerszym zakresie niż ustalenia planu ochrony zdefiniowane art. 20 ust. 3 pkt 7 tej ustawy. Otulina jest strefą ochronną graniczącą z formą ochrony przyrody i wyznaczoną indywidualnie dla formy ochrony przyrody w celu zabezpieczenia przed zagrożeniami zewnętrznymi wynikającymi z szeroko rozumianej działalności człowieka. Inaczej rzecz ujmując otulina odnosi się zarówno do zagospodarowania wprowadzanego miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego, jak i do działalności realizowanej przy braku dokumentów planistycznych. Może o tym świadczyć również powiązany z art. 13 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody przepis art.

53 ust. 4 pkt 8 i art. 64 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nakazujący uzgadnianie z regionalnymi dyrektorami ochrony środowiska projektów decyzji ustalających sposób zagospodarowania terenu na obszarze otulin rezerwatów przyrody. Wobec tego uznać należy, że wymogi stawiane planem ochrony rezerwatu przyrody są wymogami bez których nie może być wprowadzony w życie dokument z zakresu planowania przestrzennego. Konstrukcja obowiązującego prawa sprawia, że unormowania planu ochrony rezerwatu przyrody uzyskują pierwszeństwo przed normami wynikającymi z uchwały w sprawie zagospodarowania przestrzennego, w tym sensie, że plan ochrony może modyfikować reżim prawny w tym zakresie. Zawarte w planie ochrony ustalenia do zagospodarowania przestrzennego adresowane są do organów je uchwalających, w związku z tym jako źródło prawa powszechnie obowiązującego wywierają dla tych organów bezpośrednie skutki prawne. Z tego względu, ustalenia te powinny być uwzględnione przy sporządzaniu aktów planistycznych i mają dla nich wiążący charakter. Skoro bowiem plan ochrony zawiera ustalenia dla innych planów, to po prostu oznacza to, że wskazuje wiążące dyrektywy, które te inne plany powinny respektować. W tym sensie, że w tych innych planach należy uwzględnić to, co zawarto w planie ochrony. Zastosowane przez ustawodawcę słowo „ustalenia” w języku polskim ma jasną treść: „ustalić” to szczegółowo coś określić, rozstrzygnąć, zdecydować, zaś ustalenia to decyzje, wskazówki, dyrektywy, wytyczne. Za swojego rodzaju część wspólną otuliny rezerwatu i ustaleń do planowania przestrzennego można uznać art. 13 ust. 3a ustawy o ochronie przyrody, nakazujący uzgadnianie z regionalnymi dyrektorami ochrony środowiska projektów aktów prawnych z zakresu zagospodarowania przestrzennego w części dotyczącej rezerwatu przyrody i jego otuliny. Mając na względzie przedstawiony powyżej stan faktyczny i prawny wprowadzono planem ochrony ustalenia do dokumentów planowania przestrzennego, odnoszące się do rezerwatu i jego otuliny. Mają być one planem zagospodarowania przestrzennego obszaru cennego przyrodniczo. Strukturalny ich charakter, wskazujący pożądany kształt funkcji i sposobu zagospodarowania objętego nim obszaru, ma za zadanie pogodzenie dwóch przeciwstawnych potrzeb, tj. wynikających z antropogenicznego zagospodarowania terenu oraz ochrony przyrody. Jako instrument określający zasady racjonalnego zagospodarowania terenu bez szkody dla celu ochrony rezerwatu, stanowi swoistą ochronę dla rezerwatu.

Status prawny rezerwatu i jego otuliny został określony rozporządzeniem nr 258 Wojewody Mazowieckiego z dnia 5 października 2001 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody pod nazwą "Okólny Ług" (Dz. Urz. Woj. Maz. Nr 212 poz. 3674, z późn. zm.). Obecnie funkcjonuje on w obrocie prawnym jako forma ochrony przyrody w oparciu o zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z dnia 28 grudnia 2021 r. w sprawie rezerwatu przyrody Okólny Ług (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 12528). Obszar ten jest chroniony w celu zachowania ze względów naukowych, dydaktycznych i krajobrazowych siedlisk o charakterze torfowiska przejściowego z charakterystycznymi dla tego typu zbiorowisk roślinami i antropofobnymi gatunkami zwierząt.

Głównymi, charakterystycznymi, walorami rezerwatu, są występujące w nim ekosystemy łądowe, torfowiskowe, łąkowe, leśne oraz wodne. Ekosystemy torfowiskowe, to różne postacie torfowisk przejściowych z dominującą roślinnością klasy *Scheuchzerio-Caricetea nigrae* oraz niewielkim udziałem zbiorowisk z klasy *Oxyccoco-Sphagnetea*. Ekosystemy łąkowe to dawne osuszone torfowiska, których nieliczne płyty zajmują mineralne wyniesienia. Ekosystemy leśne zdominowane są przez różnowiekowe lasy bagienne, w tym także inicjalne postacie borów i brzezin bagiennych oraz olsów. W obrębie niewielkich fragmentów, na mineralnych krawędziach rezerwatu oraz wyniesieniach otoczonych torfowiskami, znajdują się płyty borów sosnowych i lasów brzoźowych pochodzących ze sztucznych nasadzeń. Pod względem fitosocjologicznym nawiązują one do związku *Dicrano-*

Pinion. Siedliska leśne i bagienne zajmują w rezerwacie zbliżoną powierzchnię. Według klasyfikacji siedlisk przyrodniczych wyróżnianych na potrzeby sieci Natura 2000 największą powierzchnię w rezerwacie zajmują torfowiska przejściowe (7140) oraz bory i brzeziny bagienne (91D0). Znaczącą powierzchnię rezerwatu zajmują ekosystemy wodne o różnej powierzchni. Powierzchnia największego zbiornika znajdującego się w północnej części rezerwatu wynosi obecnie nieco ponad 9 ha. Historycznie wpisane są w krajobraz rezerwatu, powstały one w wyniku dawnego wydobywania na tym obszarze torfu i jako miejsce dogodne dla rozwoju cennych gatunków zwierząt, stanowiły jedną z podstaw do jego utworzenia. Wszystkie zbiorniki wodne ulegają wtórnej sukcesji. Tempo ich zarastania wynika z głębokości oraz powierzchni (wpływ falowania). Z punktu widzenia tradycyjnego podziału pod względem żyzności można je zakwalifikować jako zbiorniki nawiązujące do jezior dystroficznych. Badania podstawowych parametrów fizyko-chemicznych oraz obserwacje występujących w nich gatunków, przeprowadzone w ramach prac na potrzeby planu ochrony wskazały, że głównym typem ich zasilania są opady atmosferyczne. Odczyn wód kształtowany jest tu przez docierające ze złoża kwasy huminowe, ale niewątpliwie zaznacza się tu udział wód gruntowych podnoszących wartość pH oraz dostarczających dodatkowe minerały. W związku z tym, występująca tu roślinność ma charakter pośredni pomiędzy roślinnością związaną z jeziorami dystroficznymi a eutroficznymi. Rezerwat ma istotne znaczenie retencyjne w skali regionalnej. Położony jest bowiem w regionie, w którym występują jedne z największych deficytów wody. Ekosystemy bagienne i torfowiskowe zajmują ok. 30% powierzchni rezerwatu i obecnie, z punktu widzenia ochrony przyrody, stanowią rejon występowania najcenniejszej roślinności. Największą powierzchnię zajmują tu mszary zróżnicowane na kilkanaście zespołów i zbiorowisk roślinnych reprezentujących głównie klasę *Scheuchzerio-Caricetea fuscae*. Mają one przede wszystkim postać mszarów dywanowych, aczkolwiek w obrębie części płatów wykształca się również charakterystyczna dla torfowisk mszarnych struktura kępkowo-dolinkowa. Ma to prawdopodobnie bezpośredni związek z ich genezą, rozwinęły się w potorfiałach i w rzeczywistości wiele z nich reprezentuje stadia regeneracyjne typowych zespołów w różnym stopniu zaawansowania oraz postępującym procesem oligotrofizacji (rozwój w kierunku mszarów wysokotorfowiskowych zasilanych wyłącznie wodami opadowymi na skutek naturalnej sukcesji oraz spadku poziomu wód gruntowych). Stąd też stosunkowo ubogi skład florystyczny większości fitocenoz. Pod względem zajmowanej powierzchni znaczący udział w rezerwacie ma zespół turzycy nitkowatej *Caricetum lasiocarpae*. Jego płaty wykształciły się w rejonie zewnętrznych partii torfowiska, w sąsiedztwie mineralnych krawędzi, co być może ma związek z podwyższonym oddziaływaniem wód podziemnych. W jego sąsiedztwie rozwinęły się zbiorowiska o zbliżonej fizjonomii – zespół trzcinnika ostrego *Calamagrostietum neglectae*. Niestety z uwagi na spadek poziomu lustra wody fitocenozy te charakteryzują się złą kondycją oraz zubożałym składem florystycznym. Szczególny niepokój budzi na przykład zamieranie warstwy torfowców w obrębie zespołu turzycy nitkowatej. Torfowisko w rezerwacie, pomimo znaczącej wielkości, charakteryzuje się niewielką miąższością złoża torfu. Na podstawie wierceń, wykonanych na potrzeby sporządzenia planu ochrony, głębokość złoża szacuje się na maksymalnie ok. 1,5 m, przy czym, średnio jest to zaledwie kilkadziesiąt cm. Trudno jest jednak określić jaką miąższość złoża miało przed rozpoczęciem odwadniania oraz eksploatacji. W oparciu o doświadczenia zebrane w trakcie prac w obiektach o zbliżonej genezie można przyjąć, że pierwotna miąższość złóż torfowych rezerwatu wahała się między 100 a 200 cm. Dodatkowym czynnikiem zmniejszającym miąższość jest zachodzący w trakcie osuszania proces mineralizacji i kompaktacji.

Osobliwością rezerwatu jest żółw błotny, między innymi dla ochrony którego powołano do życia tę formę ochrony przyrody. Na podstawie danych historycznych oraz obserwacji i oceny siedlisk przeprowadzonych

na potrzeby ustanowienia planu ochrony można stwierdzić, że żółwie występują na terenie całego rezerwatu, jednak potencjalne bądź rzeczywiste lęgowiska w znacznej mierze znajdują się poza nim, w granicach jego otuliny. Dostępność potencjalnych lęgowisk w rezerwacie uległa prawdopodobnie znacznemu pogorszeniu w wyniku rozwoju roślinności, w tym zarośli jeżyn, na potencjalnych trasach dojścia, a także obniżeniu się poziomu wód gruntowych, żółwie opuszczające gniazda na lęgowisku muszą, z powodu wyschnięcia kanałów i zbiorników, przebyć znaczne odległości po suchym łądzie do najbliższego zbiornika wodnego. Analiza porównawcza listy flory i fauny rezerwatu wykonana na potrzeby ustanowienia rezerwatu przyrody z badaniami przeprowadzonymi na potrzeby ustanowienia planu ochrony wskazuje na istotne zmiany w składzie gatunkowym rezerwatu. Nawet przy założeniu, że część gatunków nie została odnaleziona podczas sporządzania planu ochrony, a niektóre gatunki podawane podczas ustanawiania rezerwatu przyrody były następstwem popełnionych błędów w oznaczeniu, to zaobserwowane zmiany na przestrzeni ostatnich 30 lat należy uznać za znaczące. Niewątpliwie istnieje duża grupa gatunków związana ze specyficznymi warunkami siedliskowymi, których obecny brak można wytłumaczyć zanikiem odpowiednich siedlisk. Są to gatunki związane z torfowiskami zasobnymi w węglan wapnia. Zagrożenia dla ichtiofauny rezerwatu związane są głównie z presją objawiającą się nielegalnymi zarybieniami i połowami ryb. Najważniejszym zagrożeniem, z punktu widzenia ochrony rezerwatu, jest spadek poziomu lustra wód gruntowych w okresach niedoboru opadów. Jednym z czynników odpowiedzialnych za ten stan rzeczy jest ciek Mireńka odprowadzający wody z rezerwatu. Skutkuje to m.in. zanikiem części siedlisk podmokłych atrakcyjnych dla ptaków, ale także odwodnieniem i degradacją złoża torfu. Z punktu widzenia ochrony żółwia błotnego najistotniejszym zagrożeniem jest zarastanie piaszczystych, otwartych siedlisk jako miejsc rozrodu. Potencjalnie zagrożeniem dla populacji może być też wypływanie i zarastanie potorfowych zbiorników wodnych oraz presja drapieżnicza, szczególnie związana z występowaniem obcych gatunków, takich jak jenot czy norka amerykańska. Dodatkowo w obrębie mineralnych wyniesień może potencjalnie dochodzić do niszczenia gniazd i siedlisk żółwia w wyniku rozjeżdżania przez pojazdy mechaniczne. We wschodniej części rezerwatu zagrożeniem jest również powstające niezgodnie z prawem obiekty budowlane i infrastruktura oraz intensywne użytkowanie rolnicze. Najważniejszym zagrożeniem dla zbiorowisk leśnych rezerwatu jest ich nadmierne przesuszenie będące następstwem antropogenicznych zmian jak melioracje czy też kopanie stawów.

Jedynym możliwym sposobem minimalizacji obserwowanego w rezerwacie zjawiska obniżania poziomu wód gruntowych, jest niedopuszczenie do realizacji prac melioracyjnych odprowadzających wodę z rezerwatu, kopania stawów w rezerwacie i jego otulinie, czy też blokowanie częściowego odpływu wód z obszaru torfowiska za pośrednictwem rzeki Mireńki, które można uzyskać również dzięki tamom bobrowym budowanym na tym cieku. Niewskazane jest pozostawienie części obszarów leśnych w rezerwacie naturalnej sukcesji, która generalnie sprzyja ich spontanicznemu unaturalnianiu, jednak niestety z uwagi na zmieniające się warunki siedliskowe w ich obrębie, zachodzą w nich również negatywne procesy z punktu widzenia ochrony przyrody. Szczególnie jest to widoczne w obrębie lasów bagiennych. Większość z nich utraciła gatunki charakterystyczne, a na ich miejsce wkraczają gatunki niepożądane, często związane z siedliskami eutroficznymi (sprzyja temu postępujący rozkład pozostałości materii organicznej). We względnej równowadze pozostają jedynie lasy na glebach mineralnych. W planie ochrony zaplanowano, jako priorytetowe działanie ochrony czynnej, prowadzenie monitoringu. Głównym celem tego działania, jest rozpoznanie kierunku, w jakim zmierza stan ochrony gatunków i siedlisk przyrodniczych na terenie rezerwatu i na tej podstawie opracowanie ewentualnych prac, jakie należy podejmować w celu ich zachowania. Założeniem monitoringu, jest gromadzenie na przestrzeni 20 lat obowiązywania planu ochrony

informacji, pozwalających na określenie aktualnego stanu ochrony, w kontekście zmian zachodzących w tym okresie na skutek różnego rodzaju antropogenicznych czy też naturalnych oddziaływań oraz prognozowanych w planie ochrony zagrożeń i ustalenie na podstawie uzyskanych wyników szczegółowego sposobu prowadzenia ochrony czynnej. Przewiduje się, że przy realizacji monitoringu uszczegółowi się metodykę działań ochrony czynnej dla monitorowanych jednostek, a zwłaszcza zweryfikuje zaproponowaną wstępnie waloryzację wskaźników gatunków i ich siedlisk. W szczególności, w kwestii żółwia błotnego, gatunku słabo rozpoznanego w rezerwacie, obserwacje przeprowadzone na potrzeby sporządzenia planu ochrony w ciągu jednego sezonu, nie są wystarczające do ostatecznego ustalenia zakresu prac niezbędnych do przeprowadzenia w zakresie zachowania tego gatunku i jego siedlisk. W związku z tym, że na dzień dzisiejszy nie ma możliwości pełnego rozpoznania stanu populacji żółwia błotnego, założono, że ochrona tego gatunku winna być ukierunkowana przede wszystkim na prowadzenie monitoringu. Dopiero w oparciu o wyniki uzyskane w jego ramach będą podejmowane decyzje w zakresie potrzeby dodatkowych działań ukierunkowanych na jego ochronę (zachowanie zbiorników wodnych i odsłoniętych wydm stanowiących siedliska i miejsca rozrodu gatunku). W przypadku monitoringu siedlisk przyrodniczych chodzi o uszczegółowienie parametrów stanu ich zachowania i zmian zachodzących w zasięgu ich występowania, zajmowanej powierzchni oraz struktury i funkcji. Działania, które należy obecnie przedsięwziąć w granicach rezerwatu, to utrzymanie dobrych warunków nasłonecznienia na istniejącej wydmie oraz poprawa warunków uwodnienia siedlisk. Jako ewentualność, wymagającą jednak znacznych nakładów i trudną technicznie do realizacji, a z uwagi na konserwatyzm wyboru miejsc lęgowych przez żółwie niegwarantującą sukcesu, można rozważyć stworzenie alternatywnych lęgowisk, poprzez wycięcie części lasu na wyspie mineralnej w centrum rezerwatu. Sukces wszelkich przedsięwzięć w tym zakresie w znacznej mierze uzależniony będzie jednak od warunków klimatycznych jakie panować będą w przyszłości. Dlatego decyzja o podjęciu tego działania winna być oparta o wyniki sukcesywnie prowadzonego monitoringu. Dla wsparcia rozrodu żółwia błotnego w granicach rezerwatu należy dopuścić kształtowanie potencjalnych miejsc inkubacji. W tym celu należy przewidzieć możliwość usuwania drzew i krzewów z istniejących niewielkich wydm, szczególnie drzew je okalających. Z tych względów winno się prowadzić monitoring stanu siedlisk tego gatunku i na jego podstawie wprowadzać ewentualną modyfikację działań ochronnych. Jednym z głównych założeń realizacji planu ochrony jest również poprawa warunków hydrologicznych siedlisk przyrodniczych (torfowisk przejściowych), będących podstawowym celem ochrony rezerwatu. Będzie się to odbywać poprzez zahamowanie nadmiernego odpływu wód, podniesienie poziomu lustra wód gruntowych oraz pośrednio zahamowanie sukcesji roślinności leśnej na otwarte torfowiska w zakresie ustalonym na podstawie monitoringu. Zaplanowane działania ochronne powinny zachować występującą w rezerwacie różnorodność ekosystemów, także półnaturalnych. Poprawa stanu siedlisk powinna przyczynić się również do poprawy stanu populacji zwierząt charakterystycznych dla ekosystemów torfowiskowych, dla których utworzono rezerwat, w tym populacji żółwia błotnego. W szczególności w miejscach, gdzie monitoring wykaże sukcesywne przystępowanie żółwia do rozrodu, w przypadku stwierdzenia nadmiernego ich zarośnięcia, należy przeprowadzić wycinkę drzew oraz ich odrostów. W celu zapobiegania niekorzystnym zmianom polegającym na ekspansji roślinności leśnej, wywołanym dawną działalnością człowieka, należy na bieżąco prowadzić monitoring hydrologiczny oraz monitoring szaty roślinnej. W sytuacji stwierdzenia nadmiernej ekspansji drzew i krzewów na otwarte torfowiska należy podjąć działania ochronne polegające na ich usuwaniu. W ramach ochrony czynnej zaplanowano monitoring hydrologiczny, który pozwoli ocenić/potwierdzić potrzebę wybudowania zastawki/przetamowania hamującego nadmierny odpływ wody z obszaru torfowiska oraz podnoszącej poziom lustra

wody gruntowej o około 20-30 cm. Zastawkę należy zlokalizować na cieku o nazwie Mireńka odwadniającym obiekt, w miejscu jej wypływu z rezerwatu. Nie planuje się działań z zakresu czynnej ochrony w obrębie lasów bagiennych oraz ich inicjalnych postaci, a także otwartych torfowisk przejściowych. Założono, że poprawa warunków wodnych w wystarczającym stopniu zahamuje dalszą ekspansję roślinności leśnej na otwarte torfowiska. Niemniej jednak, zaplanowano prowadzenie monitoringu w zakresie zmian roślinności, szczególnie oceny tempa ekspansji roślinności leśnej i konieczności podjęcia działań polegających na usuwaniu nalotów drzew. Jeśli ocena wykaże taką konieczność, w sytuacji zmniejszania się powierzchni bagiennych siedlisk otwartych na korzyść lasów i zarośli, plan ochrony dopuszcza możliwość usuwania nalotu drzew i krzewów z powierzchni torfowiska. Niniejszy plan ochrony zapewnia możliwość dalszej, spontanicznej regeneracji fitocenozy torfowiskowych i wodnych, poprawę stanu siedlisk przyrodniczych (w tym lasów bagiennych), a także możliwość ich obserwacji. Plan nie będzie miał negatywnego wpływu na środowisko przyrodnicze rezerwatu, bowiem służy poprawie stanu ochrony obiektu i jego utrwaleniu.

W ramach przeprowadzonych konsultacji społecznych, celem zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1094, z późn. zm.), Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie:

- 1) podał do publicznej wiadomości informacji o przystąpieniu do sporządzania projektu planu ochrony poprzez:
 - a) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i na stronach internetowych Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie,
 - b) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Urzędu Gminy Policzna, Zwoleń i Pionki,
 - c) umieszczenie obwieszczenia na łamach lokalnej gazety,
 - d) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Nadleśnictwa Zwoleń;
- 2) wyłożył dokumentację przygotowaną na potrzeby sporządzenia projektu planu ochrony i projekt planu ochrony w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie. O wyłożeniu dokumentacji i projektu Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie poinformował poprzez:
 - a) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i na stronach internetowych Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie,
 - b) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Urzędu Gminy Policzna, Zwoleń i Pionki,
 - c) umieszczenie obwieszczenia na łamach lokalnej gazety,
 - d) wywieszenie obwieszczenia w siedzibie Nadleśnictwa Zwoleń.

W ramach przeprowadzonego postępowania z udziałem społeczeństwa nie wniesiono uwag do projektu planu ochrony.

Projekt planu ochrony został, zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, przesłany Radzie Gminy Policzna, Radzie Gminy Zwoleń i Radzie Gminy Pionki, celem zaopiniowania. Rada Gminy Pionki uchwałą nr XIV/75/2019 z dnia 28.10.2019 r. w sprawie zaopiniowania projektu Zarządzenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Okólny Ług”

pozytywnie zaopiniowała projekt planu ochrony. Rada Gminy Policzna nie wydała uchwały w sprawie przedłożonego projektu zarządzenia, stosując tym samym, przewidziany przez ustawę o samorządzie gminnym, tryb milczącego przyjęcia tekstu projektu zarządzenia bez zastrzeżeń. Rada Gminy Zwoleń nie wydała uchwały w sprawie przedłożonego projektu zarządzenia, stosując tym samym, przewidziany przez ustawę o samorządzie gminnym, tryb milczącego przyjęcia tekstu projektu zarządzenia bez zastrzeżeń.

Projekt zarządzenia został przekazany do zaopiniowania Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska nie wniósł uwag do projektu zarządzenia.

Projekt zarządzenia został uzgodniony przez Wojewodę Mazowieckiego.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Cel wprowadzenia zarządzenia.

Celem wprowadzenia zarządzenia jest wypełnienie delegacji ustawowej zawartej w art. 19 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody.

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny.

Projekt planu ochrony będzie oddziaływał:

- 1) na Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie;
- 2) na właściciela rezerwatu;
- 3) jako powszechnie obowiązujący akt prawa miejscowego na wszystkie podmioty, które znajdują się lub znajdą w zasięgu terytorialnym objętym jego regulacją.

3. Konsultacje.

Projekt zarządzenia jako akt prawa miejscowego podlega:

- 1) na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 190) uzgodnieniu z Wojewodą Mazowieckim;
- 2) na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody zaopiniowaniu przez właściwą miejscowo radę gminy;
- 3) na podstawie art. 19 ust. 1 a ustawy o ochronie przyrody (procedurze udziału społeczeństwa przewidzianej przez ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1094, z późn. zm.).

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżet jednostek samorządu terytorialnego.

Wejście w życie przedmiotowego zarządzenia pociągnie za sobą skutki finansowe dla budżetu państwa w wysokości około 150 000 zł w przeciągu 20 lat obowiązywania planu ochrony, które wynikać będą z realizacji działań ochronnych zaprojektowanych w planie ochrony. Mogą być one finansowane w szczególności ze środków pochodzących z budżetu państwa, pozyskanych z Narodowego lub/i Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy.

Zapisy w projekcie zarządzenia z uwagi na ograniczony zakres prac jak również realizacja ich na przestrzeni 20 lat nie będą miały znaczącego wpływu na rynek pracy. Zapisy zawarte w projekcie zarządzenia będą miały umiarkowany wpływ na lokalny i regionalny rynek pracy. Konieczność realizacji zadań przyczyni się do zwiększenia zapotrzebowania na usługi z działów: „Badania naukowe i działalność rozwojowa” Polskiej Klasyfikacji Działalności, wprowadzonej Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) (Dz. U. Nr 251, poz. 1885, z późn. zm.).

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Wydanie niniejszego aktu prawnego stanowi sposób realizacji celów ochrony przyrody. Wprowadzenie jego regulacji wyeliminuje wątpliwości i niejasności w odniesieniu do prowadzonej w obiekcie ochrony przyrody, co z kolei usprawni opracowywanie dokumentacji i wydawanie decyzji w prowadzonych w jego materii procedurach uzgodnieniowych. Spodziewać się również można, że przedmiotowy projekt przyczyni się do polepszenia warunków realizacji działań ochrony czynnej w związku z łatwiejszym dostępem do informacji dotyczących przedmiotów i celów podlegających ochronie. Proponowana regulacja nie będzie wywoływać skutków istotnych ze względu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe, a także na osoby starsze i osoby niepełnosprawne. Projektowana regulacja nie wpłynie na proces inwestycyjny z uwagi na fakt, iż nie wprowadza żadnych zmian w odniesieniu do granic obszaru.

7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Projektowana regulacja nie ma wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

8. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej.

Regulacja objęta przedmiotowym zarządzeniem jest objęta prawem UE. Zarządzenie swym zakresem obejmuje: teren objęty ochroną w ramach sieci Natura 2000 specjalne obszary ochrony siedlisk (SOO) na podstawie Dyrektywy Unii Europejskiej 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej flory i fauny (Dz. U. UE. 1992.206.7) Puszcza Kozienicka PLH140035 oraz Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. U. UE. L. 2010.20.7) w ramach Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000, jako specjalny obszar ochrony ptaków Ostoja Kozienicka PLB140013. Projekt zarządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.